

были толкъсь голѣмы, что то не имѣ постигало земли за паша въ онова мѣсто, гдѣ были прѣминали да живѣють. Между пастыри-тѣ имѣ ставали често распри, затова Авраамъ былъ принуѣденъ да каже на братанеца си: „Ный сме брате, та не трѣбва да ся караме за слугы-тѣ ны; за насъ е добро да живѣемъ всякога въ любовь. Гледай, ето всячка-та земля прѣдъ тебе; избери си мѣсто, гдѣ обычашъ да живѣеши; ако отидеши ты на десно, азъ щѣ отидѣ на лѣво“. Авраамъ ако и да бѣ по-старъ и по-силенъ отъ Лота, но прѣдоставилъ ему изборъ, зачтото былъ великодушенъ во всякы-тѣ си постѣпки. Лотъ избралъ за свои-тѣ стада онаѣ прѣкраснѣ долини, по коихто протича рѣка Иорданъ, и гдѣ стояли богаты-тѣ градове Содомъ и Гоморра. И той самъ ся заселилъ въ градъ Содомъ. Авраамъ поставилъ шатры-тѣ си въ Мамврійскѣ-тѣ дубравѣ, близу Хеврона.

Нѣ Лотъ не избралъ за себе добро мѣсто: Содомскы-тѣ жители были чловѣцы злочестивы.

Околны-тѣ земли были все раздѣлены на малкы владѣнія, отъ които всяко си имало свой царь. Между тыя цареве ся наченѣла война, въ неѣ ся намѣсилъ и царя-тѣ Содомскый. Противна-та му страна побѣдила, и Лотъ со всячко-то си домоучадіе, съ слугы-тѣ, слугыни-тѣ и голѣмы-тѣ стада, былъ отведенъ въ плѣнъ, както и всякы-тѣ жители отъ Содома и Гоморры.

Единъ чловѣкъ, който не паднѣлъ въ плѣнъ, дошѣлъ и обадилъ Аврааму. Кога чулъ Авраамъ, че е плѣненъ Лотъ, братанеца-тѣ му, събралъ всякы-тѣ си слугы на брой триста и осемнадесять. Неговы-тѣ союзници Есхолъ, Авнанъ и Мамврій ся присоединили съ него такожде съ свои-тѣ люди и потекли подиръ плѣнены-тѣ. Они настигнали непріятеля ношемъ, разбили го и прогнали, освободили Лота и всякы-тѣ другы плѣнены, отнели всяко, что былъ заграбилъ и отнесѣлъ со себе непріятеля-тѣ. Авраамъ ся възвѣрнѣлъ назадъ съ Лота, съ челядь-тѣ му, съ чловѣцы-тѣ си и съ жители-тѣ Содомскы.